

РЕШЕНИЕ

№ 5939

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 18.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1882** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. М. П. с постоянен адрес в [населено място], район Л., [жк], вх. А, ет. 7, ап. 26, срещу Заповед № 554/23-4332-000760/11.02.2023 г. на С. Д. С. – младши инспектор, 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

С доводи за незаконосъобразност, поради нарушение на административнопроизводствените правила, материалния закон и несъответствие с целта на закона, жалбоподателят претендира отмяна на оспорената заповед. По същество се отрича извършване на твърдяното нарушение. Жалбоподателят претендира, че е имал право на избор, дали да бъде тестван с техническо средство или да даде кръвна проба, като в случая той е избрал втория вариант.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Я., която поддържа жалбата, като счита, че извършената проверка е в нарушение на материалния закон, тъй като не са били налице каквито и да било признаци за употреба на наркотични вещества. Подробни съображения са развити в депозираните писмени бележки. Претендира присъждане на разноските по делото, за които е представен списък.

Ответникът – младши инспектор, 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при

СДВР – С. С., представляван от юрк. А., оспорва жалбата. излага подробни съображения в депозирана писмена защита. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя, като на свой ред заявява искане за присъждане на юрисконсултско такова.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не застъпва позиция по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.02.2023 г. срещу жалбоподателя Б. П. е съставен Акт за установяване на административно нарушение от мл. автоконтрольор Е. С., Серия GA№ 902334/11.02.2023 г., в който е описано, че същият е управлявал лек автомобил Тойота Корола, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. В. М., в [населено място], по [улица], с посока на движение от ул. П., към [улица], като около 2.52 часа, на кръстовището с [улица] е бил спрян за проверка от служители на отдел „Пътна полиция“. В хода на проверката същият е бил проверен с техническо средство за употреба на алкохол, като пробата с № 5323 е показала отрицателен резултат. Водачът е бил поканен да бъде тестван и с техническо средство DrugTest 5000 за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози, но същият е отказал. Издаден е Талон за изследване № 086398, връчен в 03.20 часа на 11.02.2023 г., в който е посочено, че същият следва да се яви във ВМА за медицинско и химическо изследване, в срок до 40 минути от връчването на талона. За отказа да бъде тестван за употреба на наркотични вещества е съставен посочения АУАН, в който нарушението е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3, пр. второ ЗДвП.

Малко по-късно, на същата дата – 11.02.2023 г. срещу Б. П. е съставен е съставен Акт за установяване на административно нарушение от мл. автоконтрольор Н. Б., Серия GA № 904905 г., в който е описано, че същият е управлявал лек автомобил Тойота Корола, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. В. М., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към Аерогара С., като около 4.10 часа, е бил спрян за проверка от служители на отдел „Пътна полиция“. В хода на проверката водачът е бил поканен да бъде тестван с техническо средство DrugTest 5000 за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози, но същият е отказал. Издаден е Талон за изследване № 0176626, в който е посочено, че същият следва да се яви във ВМА за медицинско и химическо изследване, в срок до 40 минути от връчването на талона. За отказа да бъде тестван за употреба на наркотични вещества е съставен посочения АУАН, в който нарушението е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3, пр. второ ЗДвП.

На същата дата С. С. - младши инспектор, 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, преценил, че са налице материалноправните предпоставки за издаване на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, за което издал Заповед № 554/11.02.2023 г., с която на жалбоподателя Б. М. П. е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Заповедта е мотивирана със съставения АУАН сер. GA № 902334/11.02.2023 г. и с обстоятелството, че при управление на МПС – Тойота Корола с рег. [рег.номер на МПС] , жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози. Заповедта е връчена своевременно на адресата ѝ, видно от разписката към нея.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 26 е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. /л.27/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 2 държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Процесната заповед е издадена от С. С., който заема длъжността мл. полицейски инспектор в 02 група, 02 сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 513з – 1618/26.02.2018 г. г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. В тази връзка, оплакването в жалбата за липса на компетентност на издателя на заповедта, съдът преценява като неоснователно.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържането на акта, съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваността на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Оспорената заповед е издадена и при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда,

установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Приложението на този вид мярка е поставено под прекратително условие - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 11.02.2023 г. е управлявал лек автомобил Тойота Корола с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка отказал да бъде тестван с техническо средство - DrugTest 5000 за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози. Юридическият факт, от който издателят на ЗПАМ черпи своята компетентност да приложи спрямо жалбоподателя процесната мярка, е именно отказът на водач на МПС да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотици или техни аналози. Този факт в случая е безспорно доказан.

Обратен извод не следва от дадените в с.з. свидетелски показания на В. С. А., които предвид личните ѝ отношения с жалбоподателя, съдът преценява с оглед разпоредбата на чл. 172 ГПК и евентуалната нейна заинтересованост. Освен това, видно от изявленията ѝ, свидетелката няма лични възприятия относно предявения на жалбоподателя тест за наркотици, т.к., както тя самата сочи, бързайки за предстоящия ѝ полет, е напуснала мястото на проверката и е продължила сама към летището.

Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя. Опровергаването на законовооборимите презумпции се извършва с т. н. обратно доказване, което за да е успешно, трябва винаги да е пълно. В случая, жалбоподателят не представи каквито и да било доказателства, вкл. резултат от кръвно изследване, което да опровергават фактическите констатации в АУАН.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че след като АУАН е съставен в 2.52 часа, а талона за медицинското изследване му е връчен в 3.20 часа, то това означавало, че обективно е нямало как в 2.52 часа да извърши твърдяното нарушение. Проверката за употреба на наркотични вещества предхожда издаването на АУАН, който касае именно отказа да бъде извършена такава проверка. Именно отказа на жалбоподателя е съставомерното негово поведение, което обуславя ангажирането на административнонаказателната му отговорност за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. За съставянето на АУАН и талон за медицинско изследване е необходимо технологично време, поради което житейски обяснимо е да има известна времева разлика между констатирания отказ и последващото връчване на талона за медицинско изследване.

Останалите твърдения в жалбата и писмените бележки имат изцяло житейски характер и нямат отношение към законосъобразността на ПАМ.

В обобщение съдът намира, че са налице предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ ЗДвП и заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби. Не се констатират отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 1 – т. 5 АПК, като ЗППАМ е издадена изцяло в съответствие със целта на закона - осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. с чл. 143, ал. 3 АПК, в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М. П. срещу Заповед № 554/23-4332-000760 от 11.02.2023 г. на С. Д. С. – младши инспектор, 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Б. М. П. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: